



ДЗЯКУЙ ЗА ТВОЙ ЧАС

Таня, калі мы вучыліся ва ўніверсітэце, марыла зарабіць шмат грошай і купіць сваёй маме джынсавы касцюм і ружовы кадылак. Я таксама, калі пачала працаваць, старалася чым-небудзь парадаваць бацькоў. То новы чайнік прывязу, то цёплыя калготкі... Бацькі прымалі гэтыя сціплыя падарункі, але чаканай радасці я на іх твары не бачыла. А праз некалькі месяцаў знаходзіла тыя калготкі ў сваім заплечніку. Ды і чайнік так і стаіць не крануты. Маўляў, вам (маюць на ўвазе мяне і сястру) пасля будзе. Я спачатку нават крыўдзілася. Пакуль не зразумела, што бацькам насамрэч патрэбныя не касцюмы, кадылакі ды чайнікі, а...

Мінулы раз я ехала дадому з цвёрдай мэтай: нарэшце навучыцца шыць Пакуль тата тлумачыў, як устаўляць катушкі з ніткамі ў швейную машынку ды мяняць звычайнае шво на зігзагападобнае, мы з ім, здаецца, сталі бліжэйшыя. За некалькі гадзін я даведалася шмат новага пра роднага чалавека. У прыватнасці, што шыць тату ніхто не вучыў. «Проста настаўніца сказала прынесці пакунак для навагодняга падарунка. У той час цэлафанавыя былі ў дэфіцыце. Таму я прыйшоў дадому, выдраў са сшытка дзве старонкі і сшыў іх, як атрымалася, на мамай машынку».

Спачатку тата злаваяўся, што ў мяне не атрымлівалася рытмічна націскаць нагой — і нітка зрывалася. Але калі праз некалькі гадзін спроб і памылак ён убачыў цэлую кучу пакункаў для захоўвання фасолі (я іх пашыла са старых навалачак), рэзюмаваў: «Ну, вось цяпер і замуж можна аддаваць» (гэта яго каронны выраз — найвышэйшая ступень пахвалы). А потым з гонарам расказваў па скайпе сваякам пра мае поспехі.

Памятаю, як улётку патэлефанавалі Сцяпа: «Можаш запытацца ў сваёй маці рэцэпт тых салодзенькіх агурочкаў, якімі ты мяне частавала». Калі перадала матулі просьбу сябра, тая, здаецца, ажно памаладзела.

Закрутка мама робіць, колькі я сябе памятаю. Слоікаў пад 200, самых розных памераў. Сярод іх не толькі ўлюбёныя ўсімі маімі сябрамі агурочки, але і салянка з капустай і грыбамі, кабачковая ікра, кампоты, варэнне... У дзяцінстве я бачыла, як мама робіць тыя закруткі, але самай вучыцца не хацелася. Маўляў, мне гэта не спатрэбіцца, цяпер усё ў краме можна набыць.

А нядаўна жаданне навучыцца ўзнікла. Пасля таго як на працы наткнулася на паўлітровы слоік з крамным малінавым варэннем. Яго пакінула, сыходзячы ў дэкрэт, каліяжанка. Есці тое варэнне пасля мацінага я не змагла. Мама ж, калі пачула, што я збіраюся ўзяць у яе майстар-клас па закрутках, здаецца, зноў памаладзела.

Андрэй яшчэ ў студэнцкія гады з'ехаў за акіян. На радзіме быў рэдка. Вучоба, кар'ера... Ды што там казаць, на жонку і сына не заўсёды хапала часу. Неяк увечары патэлефанавала маці і паведаміла яму, што памёр сусед. Па шчырасці, Андрэй даўно не ўспамінаў пра дзёда Грышу. Але са слоў маці аказалася, што стары часта пытаўся пра Андрэйку. Успамінаў тыя дні, якія хлопчык праводзіў з ім. (Андрэй рана застаўся без бацькі. Таму менавіта дзед Грыша навучыў хлопца майстэрству цяслярскай справы, якое лягло потым у аснову яго бізнесу).

Праз некалькі дзён Андрэй атрымаў псылку. Там была маленькая скрыначка. Тая самая, што ляжала пад замком у верхняй шуфлядзе пісьмовага стала суседа. У дзяцінстве Андрэй тысячу разоў пытаўся ў дзёда Грышы, што знаходзіцца ў гэтай скрыначцы. На што атрымліваў адказ: «Там тое, што я цябе больш за ўсё ў сваім жыцці». У канверце ляжаў ключык і запіска: «Пасля маёй смерці, калі ласка, перашліце гэтую скрыначку Андрэю Леціну (побач быў яго амерыканскі адрас)». Ледзь стрымліваючы слёзы, Андрэй беражліва адчыніў скрыначку. Унутры ляжалі залаты кішэнны гадзіннік, а на яго вечку было выгравіравана «Дзякуй за твой час, Андрэйка! Р. Б.» Андрэй выклікаў сакратарку і напрасіў адмяніць усе сустрэчы на бліжэйшы тыдзень. На здзіўленне «навошта?» адказаў, што яму трэба час, каб правесці яго з сям'ёй.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzija@zviazda.by

■ Гэта па-нашаму!



ЭФЕКТ МАТЫЛЬКА,

або Мужчыны таксама хочуць быць моднымі



А вы ўжо прыдумалі, як будзеце віншаваць сваіх каханых і абаронцаў 14 і 23 лютага? У пошуках арыгінальнага падарунка я на днях завітала ў краму хэндмэйд-вырабаў. Прадавец убачыла мой аздачаны погляд і параіла звярнуць увагу на стойку з рознакаляровымі гальштукімі-«матылькамі». «Не ведаю, можа, гэта піск моды такі, але толькі за апошнія дні ў мяне з дзясаткаў купілі. Прычым бяруць не толькі для салідных мужчын, але і для маладых хлопцаў. Я таксама не ўтрымалася, свайму тату адзін пакінула, ён у мяне гарманіст, часта на сцэне выступае». Што трэба ўлічваць пры выбары гальштукі-матылька? З гэтым пытаннем я звярнулася да дызайнеркі з Оршы Веранікі Машарскай, якая вырабляе мужчынскія аксесуары.

(Заканчэнне на 5-й стар. «СГ».)

■ Рабіць дабро

МАЛЮНАК НА ЦЕЛЕ

20 гадоў таму Ала Рамазанова ўпершыню ўзяла ў рукі тату-машынку. Пасля было шмат эксперыментаў і пошукаў «свайго» напрамку ў прафесіі. Цяпер жа татуіроўшчыца дапамагае жанчынам, якія перамаглі рак грудзей, зноў адчуць сябе шчаслівымі — працягваюць жыццё без бачных рубцоў, што засталіся пасля аперацыі як успамін пра самае цяжкае выпрабаванне.

ТАТУ ПАВІННА БЫЦЬ ПАЗІТЫЎНЫМ

— Усё пачыналася як хобі, — расказвае Ала. — У мяне былі сябры-нефармалы, якія ведалі, што я ўмею маляваць, і часам прасілі зрабіць ім тату. Потым я прыехала ў Мінск, паступіла ў Беларускаю дзяржаўную акадэмію мастацтваў і ўладкавалася працаваць у адзін тату-салон. З таго часу гэта і стала маёй прафесіяй.

Паступова Ала пачала адыходзіць ад брутальнай мужчынскай татуіроўкі. Як прызнаецца сама майстар, яна зразумела, што прынясе больш карысці, калі будзе займацца элігантным жаночым тату.

— Жаданне зрабіць малюнак на целе ў першую чаргу ўзнікае, калі чалавек хоча схаваць тое, што яму ў ім не падабаецца. Да мяне пачалі ўсё часцей прыходзіць жанчыны з просьбай перакрыць рубцы, расцяжкі, якія засталіся пасля родаў. Гэта былі



Спачатку практыкі было не так шмат. Але са з'яўленнем інтэрнэту звароты жанчын стала значна больш.

Фота Надзеі БУЖАН.

няпростыя выпадкі. Маляваць на скуры з рубцамі — складаней, чым на чыстай. Але я бачыла эмацыйны стан жанчын пасля працэдур. Яны сыходзілі ад мяне шчаслівымі. Звычайна пасля нейкіх сур'ёзных хвароб, калі чалавек выжывае, шрамы яго ўжо не асабліва хваляюць, але ж можна не проста жыць далей, але жыць якасна. Так я і прыйшла ад звычайнай татуіроўкі да эстэтычнай карэкцыі.

Татуіроўка сама па сабе «ходзіць» па мяжы. Сёння яна падабаецца — заўтра яе выводзяць лазерам. Майстар робіць сваю працу прыгожа і якасна, але прыярытэты ў чалавека памянсяліся, і ён больш не хоча жыць з гэтым малюнкам на скуры. Калі ты робіш эстэтычную карэкцыю, такога ніколі не будзе. Таму што жанчына шчаслівая атрымаць малюнак, які выглядае лепш, чым яе рубец.

(Заканчэнне на 4-й стар. «СГ».)